

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 12.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) 'Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῶ ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικεῖο εἰσαγγελέως. — 2) Ὅτι ἐπιστρέφεται εἰς τὸν Δημ. Μανώλαν πληρεξούσιον καὶ ἐμὸδικον τῶν Ἀλαμανιωτῶν νὰ κληθεῖσιν τὸν Κωνσ. Τσάλην καὶ Χασάναγα Χιλιδιώτην. — 3) Περί ἀρμοδιότητος τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικεῖου διὰ νὰ δικάσῃ τὴν αἴτησιν τῆς πρὸς ἐμπορείαν ἱκανότητος τοῦ Ἰω. Ἀποστόλου Παπᾶ. — 4) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 31 Οκτωβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 294 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών. — 5) Ἀπόρριψις τῆς ἀπὸ 25 Ἰανουαρ. 1837 αἰτήσεως περὶ παραπομπῆς τοῦ Δ. Πετρίδου.

(Ἀπόφ. ποιν. ῥκά). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 175).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενο ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 18 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Βασιλεὺς Δημητρίου, Νικόλαος Κερικιλῆς, Φώτιος Ἰωάννου, Ἀναγνώστης Ἀλεξάνδρου Ἀφωρισμένος, Ἀναγνώστης Λατσοῦρης, Ἰωάννης Ζήτιμοι, καὶ Τόλιος Καγνώστης Λατσοῦρης, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου Λαμίας διὰ καταπάτησιν ξένης ιδιοκτησίας τὸ δίκου Δημῖος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 156 ἀποφάσεώς του καταδικάσων εἰς πρόστιμον τοῦ εἰρημένους ὡς ἐνόχους τῆς ῥηθείσης πράξεως, καὶ προσέει εἰς ἀποζημίωσιν τῶν βλαβηθέντων οἱ καταδικασθέντες ἐξεκάλεσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικεῖου εἰς τὸ ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 157 ἀποφάσεώς του κείνου, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 157 ἀποφάσεώς του ἠγάγησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικεῖου, καὶ ἀθώωσε τοὺς κατηγορηθέντας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἀθώων κατηγορήθησαν ἐξήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῶ ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικεῖο εἰσαγγελεὺς διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸ νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δὲν συγχωρεῖται ἀναίρεσις, εἰμὴ εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας δύο περιπτώσεις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀθωωτικῆς οὐσης τῆς ἀποφάσεως, ἡ ἀναίρεσις ζητεῖται διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ περιπτώσεων.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῶ ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικεῖο εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 157 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρουσίας νὰ λογισθῶσιν εἰς ὄφρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκτίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Φεβρουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Φεβρουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. πολιτ. 87). (Ἀριθμ. πρωτοκ. 84).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην, ἀπόντα κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφροῖδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Παῖκου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 28 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν τοῦ Δημ. Μανώλα κατοίκου Λαμίας, πληρεξουσίου τῶν Ἀλαμανιωτῶν, παρασταθέντα αὐτοπροσώπως.

Ὁ Κωνσταντῖνος Τσάλης ἀγοραστής τῶν 2/3 τοῦ παρὰ τὴν Λαμῖαν χωρίου Ἀλαμάνας ἐξήτησε παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις μικτῆς δικαστικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τοῦ πωλητοῦ του Χασάναγα Χιλιδιώτου νὰ προτιμηθῇ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τοῦ ἐτέρου τριτημορίου τοῦ αὐτοῦ χωρίου, τὸ ὅποιον ὁ Χασάναγας ἐπώλησεν εἰς τοὺς χωρικοὺς τοῦ αὐτοῦ χωρίου Ἀλαμάνας. Ἡ δὲ μικτὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐξέδωκε κατ' ἐρήμην δύο ἀποφάσεις, ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ 14 Ἰανουαρίου 1837, δι' ὧν παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως εἰς τὸν Κ. Τσάλην, καὶ ἀκυρεῖ τὸ ἐπίσημον πωλητήριον ἔγγραφο τῶν χωρικῶν. Ἐκ τούτου κινηθέντες οἱ Ἀλαμανιωτῶται

εισήγαγον εις τὸ ἐν Λαμία πρωτοδικεῖον πρόκλησιν πρὸς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Κωνσ. Τσάλη καὶ τοῦ ὀμολογικοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου, αἰτούτες ἵνα παρουσιασῇ ὁ Τσάλης τὴν περὶ προτιμήσεως ἀγωγὴν του, διότι κατὰ τὸ 238 ἄρθρον τῆς πολ. διανομικῆς, ἡ ἀπόφασις τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἀκύρος. Γενομένης δὲ οὕτως ἐκκρεμοῦς τῆς υποθέσεως ταύτης, εἰς τὸ ἐν Λαμία πρωτοδικεῖον, καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ὁ Δημ. Μανσόλας, ἐπιτροπος τῶν Ἀλαμανιωτῶν, εἰσηγάγεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἄρειον πάγον, ζητῶν κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 31 Νοεμβρίου 1836 πρὸς τὴν μικτὴν δικαστικὴν ἐπιτροπὴν ἀναφορᾶς τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου ἀποδεικνύεται, ὅτι οὗτος ἐκλήσεν ἀγωγὴν κατὰ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἡμίρπη καὶ Ἀλαμάνας διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὰς ἀπαιτήσεις των ἐπὶ τοῦ παρά τοῦ ἰδίου εἰς αὐτοῦ, πωληθέντος τριτημορίου τοῦ εἰρημένου χωρίου, ὡς μεταπωληθέντος παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν Κ. Τσάλην.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν δύο ἀπὸ 9 καὶ 12 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐπιδοτηρίων τοῦ παρά τῶ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖω κλητήρος Ἀνδρέα Δουζῆ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐπεδόθη εἰς τὸν Χασάναγα Χιλιαδιώτην καὶ Κ. Τσάλην πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν παρά τοῦ Δημ. Μανσόλα πληρεξουσίου τῶν Ἀλαμανιωτῶν, διὰ νὰ ἐμφανισθῶσιν ὡς ἀμόδιχοι ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμία πρωτοδικείου·

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπάρχει ἐκκρεμὴς ἢ αὐτὴ δικὴ περὶ προτιμήσεως ἀγορᾶς τοῦ ἐνὸς τριτημορίου τοῦ χωρίου Ἀλαμάνης μεταξύ τῶν αὐτῶν διαδίκων, εἰς τα τὸ ἐν Λαμία πρωτοδικεῖον καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις μικτὴν δικαστικὴν ἐπιτροπὴν·

Ἐπειδὴ εἰς τοιαύτην περίστασιν, κατὰ τὸ ἀπὸ 2 (14) Ὀκτωβρίου 1836 Β. διάταγμα, ἐπιτρέπεται ἡ ἀδεια τῆς ἑκακ. κανονισμοῦ κλητεύσεως, καὶ διατάσσεται ἡ ἀναβολὴ τῆς περαιτέρω διαδικασίας εἰς τὸ ἐπιλαβόμενον τῆς υποθέσεως δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Δημ. Μανσόλαν πληρεξουσίου καὶ ὀμολογικοῦ τῶν Ἀλαμανιωτῶν νὰ κλητεύσῃ τὸν Κωνσ. Τσάλην καὶ Χασάναγα Χιλιαδιώτην, διαμένοντας εἰς Λαμίαν νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἄρειου πάγου πρὸς συζήσιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως, καὶ διατάσσεται νὰ ἀναβληθῇ προσωρινῶς, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, πᾶσα διαδικασία ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμία πρωτοδικείου καὶ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν διαφορῶν μικτῆς ἐπιτροπῆς, ἐπὶ τῆς ὑπαρχούσης μεταξύ τῶν δύο μερῶν διαφορᾶς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Ἰανουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

(Ἀπόφ. Π.λ. 93).

(Ἀριθ. Πρωτοκ. 115).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Παϊκού καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰγχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου.

Εἰς διαφορὴν τινα μεταξύ τῆς Καλοῦδας καὶ τοῦ Γεωργίου Δοξαρά κληδεμόνων τῶν ἀνηλίκων τέκνων τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά, ἐναγόντων, καὶ τοῦ Ἰω. Α. Παπᾶ ἐναγομένου, εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρω ἐμποροδικείου, γενομένης προτάσεως παρὰ τοῦ ἐναγομένου περὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ καὶ τῆς πρὸς τὸ ἐμπορευεσθαι εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀνικανότητος του κατὰ τὴν ἐπιγλὴν τῆς 20 Ἀπριλίου 1820, τὸ ἐμποροδικεῖον παρέπεμψε τοὺς δαδικοὺς, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 ἀποφάσεώς του, εἰς τὸ ἐν Σύρω πρωτοδικεῖον, τὸ ὅποιον ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἰω. Α. Παπᾶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 167 ἀποφάσεώς του τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τῶν προτάσεων του. Γενομένης ἀφίσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 87 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀφανίσαν ἐν μέρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου διέταξε ν' ἀποδειχθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου Σύρου ἡ περίστασις τῆς κατὰ τὴν 20 Ἀπριλίου 1820 ἰκανότητος τοῦ Ἰω. Α. Παπᾶ τοῦ νὰ ἐμπορευθῆται. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰσαχθεῖσης τῆς υποθέσεως εἰς τὸ ἐν Σύρω ἐμποροδικεῖον, τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 196 ἀπόφασίν του, δι' ἧς διατάττει νὰ ζητησῇ ὁ ἐπιμελέστερος τῶν διδίων παρὰ τοῦ ἄρειου πάγου, ὥστε νὰ κανονισθῇ πῶς ἐκ τῶν ἐν Σύρω δικαστηρίων, τὸ πρωτοδικεῖον διήλ. ἢ τὸ ἐμποροδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον πρὸς διεξαγωγὴν τῆς εἰρημένης ἀποδείξεως ἔνεκα τούτου οἱ εἰρημένοι κληδεμόνες τῶν ἀνηλίκων ἐξαιτοῦνται, γενομένης τῆς πρὸς τὸν ἀντιδίκον κλητεύσεως κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφάσεως τοῦ ἄρειου πάγου, νὰ προσδιορισθῇ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον.

Ἀκούσαν τὸν δικηγόρον Σ. Πήλιμα πληρεξουσίου τῆς Καλοῦδας καὶ τοῦ Γεωργίου Δοξαρά κληδεμόνων τῶν ἀνηλίκων τέκνων τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά ἀπόντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀντιδίκου μέρους.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου, τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνονται τὰς μεταξὺ μπόρων καὶ τραπεζιτῶν ὑποχρεώσεως καὶ συναλλαγᾶς, ἔχουν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποφασίζεσθαι ἐν τῷ προσ-

ἄπο τὸ ὁποῖον διακρίθεται ἐνώπιον αὐτῶν φέρη ἢ ὄχι ἐμπορικῶν χαρακτήρα ἐπομένως τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς οὐσιωδῶς ἐμπορικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικείων.

Διὰ ταῦτα, διακρίθον κατ' ἐρήμην, ἐποφαίνεται ἀρμόδιον τὸ ἐν Σύρω ἐμποροδικεῖον διὰ τὴν διακρίσιν τὴν αἰτησὴν τῆς πρὸς ἐμπορείαν ἰκανότητος τοῦ Ἰω. Αποστόλου Παπᾶ, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξῆς τῆς παρουσίας δικῆς να πληρωθῶσιν ἐξ ἡμισείας παρὰ τῶν μερῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Φεβρουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαρτίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 94). (Ἀρ. Πρωτοκ. 115).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάκη προέδρου, Ἀνασ. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθ. ἀγίου, Ἰω. Ἀν. Σωμακή, Δ. Σκρηδίλη, Θ. Μαν. σπ. Δ. Ν. Φωτῆλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Γ. Φέδερ, ἀπόντα, καλυπόμενον τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Παζίκου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυράου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν διακρίσιν μεταξὺ τῆς Αἰκατερίνης Ὀυγατέρδος τοῦ ποιεῖ Χουσεῖνη τοῦ Μουσταφᾶ Τοπάλη Μπεκιαρκῆ κατοίκου Ἀθηνῶν ἀναίρεσιούσης παρουσίας, καὶ κιαρκῆ κατοίκου Χριστοφόρου Τζιμα, κατοίκου Ἀθηνῶν τοῦ Γεωργίου Χριστοφόρου Τζιμα, παρόντος, τὴν ἐξῆς αἰτησὴν ἀναίρεσως.

Ἡ Αἰκατερίνη Χουσεῖνη Μουσταφᾶ Τοπάλη Μπεκιαρκῆ ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν τὸν Γεωργίου Χριστοφόρου Τζιμα, ἀπαιτοῦσα τὸ παρ' αὐτοῦ ἀγροσθὲν ἀπὸ τὸν Ὀθωμανὸν Σεγιδ' Ἀβδῆ, υἱὸν τοῦ Ἀβδουλά Καδὶρ οἰκόπεδον, κείμενον εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις Κουρουπλῆ Τζαμίου, δυνάμει κληρονομικῆ ἐν Ἀθήναις Κουρουπλῆ Τζαμίου, τὸν πατρός αὐτῆς. Τὸ πρωδικαίωματὸς ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ πατρός αὐτῆς. Τὸ πρωδικαίωματὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 313 ἀποφάσεως τοῦ ἐπεδικάσε τὴν αἰτησὴν τῆς ἐναγούσης ὁ Γ. Χ. Τζιμα ἐξέκλισε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὅπερ ἐν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 394 ἀποφ. ἀφάνισαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου ἐπεδικάσε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος οἰκόπεδον εἰς τὸν Γ. Χ. Τζιμα. Τῆς ἀποφ. ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ἡ Αἰκατερίνη Μπεκιαρκῆ τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦς λόγους· 1. Ὅτι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη τὴν ὁμολογίαν τῶν παρὰ τοῦ Τζιμα πρεσβυτέρων μαρτύρων ἐναντίον τοῦ περιεχομένου εἰς δημοσίον πωλητήριον ἔγγραφο (χουτζέτι) καὶ παρεβίασε τὰ ἀρ. 303 καὶ 400 τῆς πολ. δικον. τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκ τῶν

οὐσιωδεστέρων κανόνων αὐτῆς, ὁ δὲ νομοθέτης χαλινοῦναι τὸν δικαστὴν ὡς πρὸς τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἀποδείξεων, κατὰ τὸ τελευταῖον εἰσαγωγικὸν τοῦ 256 ἀρθροῦ 2. Ὅτι μὴ τηρήσαν τὸν κανόνα αὐτὸν, ὄντα δημ. σίας τάξεως, ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, καὶ παρεβίασεν οὐσιωδεστάτον τύπον τοῦτο δὲ εἶναι λόγος ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ 807 ἀρθ. εἰσαφ. 3 καὶ 5.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμακή, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα πληρεξούσιον τῆς ἀναίρεσιούσης τὸν δικηγόρον Η. Νικολαΐδην πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσιβλήτου καὶ τὸν εἰσαγγελέα

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 306 ἀρθρον τῆς πολ. δικον. χωρὶς νὰ προηγήθῃ ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεως δὲν δύναται νὰ γίνῃ διὰ μαρτύρων ἀποδείξις, ὁ δὲ νομοθέτης δὲν ὥρισεν ἐπὶ τῶν συντηρητικῶν μαρτυριῶν καμμίαν ἐξίρεσιν τῶν γενικῶν περὶ μαρτύρων διατάξεων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις τῶν μαρτυριῶν τῆς ἀναίρεσως, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν δὲν ἐξέδωκε προηγουμένως τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀλλ' εἰς τὸν δικαστῶν, ἔλαβεν ἀπλῶς τὰς προταθείσας παρὰ τοῦ Γεωργίου Χριστοφόρου Τζιμα συντηρητικὰς μαρτυρίας κατὰ συνέπειαν ἀναφορᾶς αὐτοῦ, οὔτε εἶχε μάλιστα πρὸς τοῦτο δικαιοδοσίαν ἐννομον δεδομένην παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ὡς μὴ λαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπαιτούμενην παραγγελίαν, καὶ ἐκ τούτων γίνεσθαι φανερόν, ὅτι ὄχι μόνον τὸ ρηθὲν 306 ἀρθρον παρεβιάσθη, ἀλλὰ καὶ ὁ λαθὼν τὰς μαρτυρίας δικαστῆς δὲν εἶχε δικαιοδοσίαν, ἥτις εἶναι δημοσίαις τάξεως, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς φέρει ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 312 ἀρθρον τῆς πολ. δικον. γνωστοποιούνται εἰς τὸν ἀντιδικὸν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικαστικῆς τὰ ὄνόματα, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τῶν μαρτύρων ἢ δὲ γνωστοποιήσις αὐτῆ δὲν ἐγένεεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρὸς τὸν ἀντιδικὸν τοῦ Γ. Χ. Τζιμα, καὶ ἡ διατασσομένη ρητὴς παρὰ τοῦ νόμου ἀκυρότης δὲν ἐδύνατο κατὰ τὸ 345 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. συνδυασμένον μετὰ τοῦ 202 ἀρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, νὰ κλυθῆ, διότι κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου διατάξιν, ἠμποροῦσε νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατ' αὐτῆς.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παρεδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 294 ἀποφάσεως ὡς ἰσχυρὰς τὰς ρηθείσας μαρτυρίας, εἰς τὴν παραλαβὴν τῶν ἀποφάσεων δὲν ἐφυλάχθησαν οἱ πρηνηγομεθέντες τύποι.

Διὰ ταῦτα, ἀναίρει τὴν ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 294 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παρέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναίρεσιβλήτον Γεωργίου Χριστοφ. Τζιμα εἰς τὰ δικαστικὰ δι-

καιώτατα τῆς παρούσης δίκης και εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσειούσης, και διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης και νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη και ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Φεβρουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις. τὴν 11 Μαρτίου 1837.

(Ἀπόφ. πολ. 95). (Ἀριθ. πρωτοκ. 115).

5)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζαΐδου ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, και παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Παῖκου και τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυράγου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

Ἐπαρχούσης δίκης ἐκκρεμοῦς μεταξὺ τοῦ Δημητρίου Περρῶυκα και τῶν κληρονόμων τοῦ ποτὲ Θεοδώρου Βλάκη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετών, αἱ δικάσται Α. Λουκόπουλος και Ἰω. Καρμαῖνος ἐπρότεινον τὴν ἐξαίρεσιν των ὁ μὲν πρῶτος διὰ τὸν λόγον, ὅτι δικάσας εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Δ. Περρῶυκα και τοῦ Σταύρου Νικολάου διαφοράν, ἀπεφάνισε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 77 ἀποφ. τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ὡς ἀνίσχυρον τὸ ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1793 ἔγγραφον, τὸ ὅποιον παρουσιάζεται ἤδη παρὰ τοῦ Δημ. Περρῶυκα ὡς ἐπιχείρημα εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ και τῶν κληρονόμων Βλάκη διαφοράν, περίπτωσις προβλεπόμενη ἀπὸ τὸν § 4 τοῦ 36 ἄρθρου τῆς πολ. δικον. ὁ δὲ δεύτερος, διὰ τὸν λόγον, ὅτι συνετέλεσε μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀνεκκλήτου δικαστηρίου, ὡς σύμβουλος, παρκενέσας ἀμφοτέρους τοὺς δαδίκους μετὰ προφορικὴν ἀπάσης τῆς ὑποθέσεως ἔλθεσιν, περίπτωσις προβλεπόμενη ἀπὸ τὸν § 4 τοῦ 36 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. Μὴ ὑπολειπομένου ὅε τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ ῥηθὲν ἐφετεῖον νὰ δικάσῃ τὰς ἐξαίρεσεις τῶν εἰρημένων διὰ τὴν προγεγονεῖαν ἐξαίρεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Μωραϊτίνη, ὁ Δημ. Περρῶυκας εἰσηγάγεν εἰς τὸν ἄρειον πάγον τὰς αἰτήσεις ταύτας πρὸς ἐκδίκασιν.

Ἄλωδσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα πληρεξούσιον τοῦ Δ.

Περρῶυκα, και τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀντιδίκου μέρους.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον:

Ἐπειδὴ ἡ μεταξὺ τοῦ Δ. Περρῶυκα και τῶν κληρονόμων τοῦ Θ. Βλάκη διαφορά, εἰς τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ δικάσῃ ὁ ἐξαίρουμένος δικαστῆς Κ. Α. Λουκόπουλος δὲν ἀποδεικνύεται, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίκασε προηγουμένως μεταξὺ τῶν Κ. Κ. Δ. Περρῶυκα και Σταύρου Νικολάου, καθ' ἣν ἐκπύχθη ἄκυρον τὸ ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1793 ἔγγραφον, ὡς ὅτι συνετάχθη τὸ ῥηθὲν ἔγγραφον παρ' αὐτοῦ, ἡ δὲ πρότασις τοῦ ἐξαίρουμένου δικαστοῦ ὅτι θέλει χρησιμεύσει τὸ αὐτὸ ἔγγραφον ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Δημ. Περρῶυκα δὲν εἶαι λόγος ἐξαίρεσεως κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 36 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ εἰς τὸν 4 πορῶγγραφον τοῦ 36 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. ὁ νόμος ἐννοεῖ συμβουλίην νομικὴν διδομένην εἰς ἓνα τῶν διαφερομένων μετὰ ἀκριβῆ γινῶσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφοράς, ὡς τε νὰ ὑπάρχῃ κατ' αὐτοῦ ὑπόνοια ὅτι προκατελήλυμένος ἀπὸ τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν ἀπαξ ἐξέφρασε, δὲν θέλει δικάσει μετὰ τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸν δικαστὴν ἀμεροληψίαν. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐξαίρουμένος δικαστῆς Κ. Ι. Καρμαῖνος δὲν ἔδωκε συμβουλίην νομικὴν, ἀλλ' ἀπλῶς παρήνεσε φιλικῶς ἀμφοτέρους τοὺς διαφερομένους, χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ ῥητὴν γνώμην περὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος και τῆς ἐκβάσεως τῆς ὑποθέσεως, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος ἐξαίρεσεως.

Ἐπειδὴ, μὴ ἐξαίρουμένων τῶν εἰρημένων δύο δικαστῶν, ὁ ἀπὸ τὸν νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὑπάρχει εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετών.

Διὰ ταῦτα, ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτους τὰς ἀπὸ 8 Ἀπριλίου και ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1836 ἐξαίρεσεως αἰτήσεις τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Λουκόπουλου και Ἰαννούλη Καρμαῖνου, και ἐπομένως ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1837 αἴτησιν περὶ παραπομπῆς τοῦ Δ. Περρῶυκα, και ἀποφασίζει τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης νὰ πληρωθῶσιν ὑπὸ τοῦ αἰτήσαντος Δημητρίου Περρῶυκα.

Ἐκρίθη και ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Μαρτίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Μαρτίου 1837.